

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
—
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ.

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΥΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Σ. Βουτυρά, Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη, διευθύνοντος.

ΕΣΩ ΚΑΙ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΕΣ

Οὐδείς ἴσως, πολὺ δὲ περισσότερον ἡμεῖς, θὰ ἐσκεπτόμεθα ποτὲ νὰ δικαιολογήσωμεν τὰ ἔκτροπα, ἅτινα ἐνίστε, κατὰ καιρὸν δὲ μοῖραν εἰς τὰς μᾶλλον ἀκαταλήλους ἐποχάς, συμβαίνουσιν ἐν τῇ ἑσῷ Ἑλλάδι. Ἐὰν ἀπερατίζομεν μάλιστα νὰ χαρακτηρίσωμεν αὐτά, ὁ χαρακτηρισμὸς ἡμῶν θ' ἀπέβαινε τόσον αὐστηρός, ὅσον οὐδὲ φαντάζονται οἱ ἔξω τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος κατοικοῦντες.

Οὐδὲ τούτους ὅμως δυνάμεθα νὰ δικαιολογήσωμεν, εἰς πᾶν ἔκτροπον συμβαῖνον παρ' ἡμῖν λαμβάνοντας ὕψος αὐστηροτάτου τιμητοῦ καὶ καταδικάζοντας τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα ἐπὶ τοῖς πταίσμασιν ἢ καὶ τοῖς ἐγκλήμασι τῶν ὀλίγων.

Ἀπαξ διὰ παντὸς ἀς σκεφθῶσι καὶ ἀς πεισθῶσιν οἱ ἔξω τῆς Ἑλλάδος Ἕλληνες, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραβάλλωσι μόνον τὰ ἀγαθὰ τῶν κοινωνιῶν ἐν ταῖς ὁμοίαις ζωσιν, ἀγαθὰ κτηθέντα διὰ χρόνων καὶ ἀγώνων μακρῶν, πρὸς μόνον τὰς εἰκτρότητας, ἀς ἐνίστε παρουσάζει ἡ πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ἡμῶν ζυμωσις· ἀλλ' ὅτι πρέπει καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ ἐνεστὼς καὶ τὸ σύνολον νὰ συγκρίνωσι τῶν δύο καταστάσεων, πρὶν ἢ ἐκφέρωσι πικροὺς ἐνίστε λόγους ἢ καταδικαστικὴν ἐτυμηγορίαν.

Ἀς ἔχωσι δὲ πάντοτε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἐκ τῆς ἑσῷ Ἑλλάδος, καὶ δὴ τῆς καλουμένης ἐλευθέρας, δὲν ἐξέλιπον ἀκόμη τὰ ἔχνη τῆς φοικτικῆς δουλείας, ὅτι δὲ τὴν μὲν αἰματοδαρῇ του κατακτητοῦ χεῖρα ἀντιπροσωπεύει αἰόμη παρ' ἡμῖν ἡ τυραννία ἀπαισίας τινος ὀλιγαρχίας τυφλῶν ἐξ ἀνατροφῆς καὶ συνειδήσεως, ἀντιδρώντων κατὰ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ τάξεως καὶ προόδου, οἱ δὲ πολλοί, οἱ βαρέως φέροντες τὴν τυραννίαν αὐτήν, ἢ δὲν κατενόησαν ἀκόμη ἐπὶ τσοῦτον τὴν δυνάμιν των, ὥστε νὰ τὴν ἐπιβάλωσιν εἰς τοὺς ὀλίγους, ἢ τὴν κατενόησαν μὲν, ἔχουσι ὅμως ἔτι ἐν τῇ ψυχῇ τὸν ἐνελεύθερον φόβον τῶν παλαιῶν χρόνων.

Μὲ τὴν βοήθειαν ὅμως τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀντίληψιν καὶ τὰς φιλοστοργούς συμβουλὰς καὶ ἐκκλήσεις τῶν ἔξω ἀδελφῶν, οὐχὶ δὲ τὴν ἀνεπιεικὴ καὶ αὐστηρὰν καὶ ἀδικον ἐνίστε ἐπίκρισιν αὐτῶν, οἱ πολλοὶ θὰ νικήσωσι τοὺς ὀλίγους, ὅπως τοὺς ἐνίκησαν ἤδη διὰ τοῦ παραδείγματος, διὰ τὰς ἐργασίας, διὰ τοῦ λόγου, ἀπὸ ὀλίγων γενόμενοι αὐτοὶ οἱ πολλοί.

Τότε καὶ τὸ Κράτος τοῦ νόμου καὶ τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως θ' ἀποκατασταθῇ τελείως καὶ ἡ δικαιοσύνη θὰ ἀρξῇ, ὅπως ἀλλαχοῦ καὶ οἱ ἔξω ἀδελφοὶ δὲν θὰ εὐρίσκωσι πλέον ἢ ἀφορμὰς εὐαρεσκείας ἐκ τῶν ἐντεῦθεν εἰδήσεων, εἴτε ἀπλῶς κρίνουσιν εἴτε συγκρίνουσιν.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως

(Ἰωάννου γ' 13-17)

Κείμενον.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Οὐδείς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν¹, εἰμὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς², ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ καθὼς Μοῦ τῆς ὕψωτε τὸν ὄψιν ἐν τῇ ἐρήμῳ οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπολῇται ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπολῇται ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

Σημειώσεις.

1) Οὐδείς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν = οὐδείς ἔχει κατανοήσῃ τὸν Θεόν, καὶ ἔχει πλήρη σχέσιν πρὸς αὐτόν. 2) Εἰμὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς = εἰμὴ ὁ ἐκείθεν τὴν ἀρχὴν ἔχων.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΩΤΗΡ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ναὶ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μόνον δι' αὐτοῦ σώζεται ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἔχει παρασύρει ἢ ὕλη καὶ ἡ ἡδονή, τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπέτη εἰς τὸν βόρβορον τῆς διαφθορᾶς καὶ ψυχικῆς καταστροφῆς. — Αὐτὸς διὰ τοῦ ἀχρύντου αὐτοῦ αἵματος καθαρίζει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς λέπρας τῆς ἁμαρτίας, ἀνίστησιν αὐτὴν εἰς ζωὴν ὑπερφυσικὴν τῆς χάριτος, καὶ ἐλευθεροῖ αὐτὴν ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας.

Διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἀπώλεσε τὴν συνείδησιν τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς δηλητηριώδους κακίας, ἐγένετο ἑκπτώσις τῆς κληρονομίας τῶν οὐρανῶν, ἔζη ἐστερημένος πάντων τῶν ἀγαθῶν τῆς θείας χάριτος, καὶ παραδεδωμένος εἰς τὴν ἀπολασίαν καὶ διαφθοράν, φέρων τὴν κατάραν καὶ τὸ ἀνάθεμα τοῦ Κυρίου. Ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, ἐχθρὸς τοῦ παραδείσου τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐδαιμονίας κατέκειτο ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας. Αὐτὸς καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἀποβαίνουσιν δυστυχεῖς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ δυστυχέστεροι ἐν τῷ ἄλλῳ τῷ αἰῶνι ἐνθα προσδέχονται αὐτοὺς βάσανοι, διεικνείας καὶ ἀπειράγραπτοι.

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δὲν δύναται νὰ παρίδῃ ἀτιμωρητον τὴν ἁμαρτίαν. Ἡ ἑλπίς ἀνθρωπότης ἢ θὰ ἀπέβαλλε πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας καὶ θὰ παρεδίδοτο εἰς τὴν αἰ-

ωνίαν δυσπραγίαν τήνδε φειλομένην εἰς τὴν ἀμαρτίαν ἢ ὥφειλε νὰ προσάγῃ τῇ Κυρίῳ ἐπαρκῆ ἱκανοποίησιν.

Ἀλλὰ τίς θὰ προσέγε τὴν ἱκανοποίησιν ταύτην; — Ὁ ἄνθρωπος; — ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐξευτελισθεὶς διὰ τῆς παραδόσεως κατέστη ἀπολύτως ἀδύνατος εἰς τὴν παροχὴν τῆς ἀπαιτουμένης ἱκανοποίησεως. — Ἰκανοποιεῖ δὲ τίς τινα ὅταν ἀποδίδει εἰς τὸν προσδεβλημένον ταύτον τόσῃ τιμὴν, ὅσῃν τοῦλάχιστον ἔχει ἀφαιρέσει ἀπ' αὐτοῦ. — Ὁ ἄνθρωπος εἶχε προσβάλει τὸν Θεόν, τὸ ἀπειρον μεγαλεῖον, αὐτὸς ἡ πεπερασμένη κτίσις. — Τίς ἰσότης λοιπὸν μεταξὺ πεπερασμένου καὶ ἀπείρου; Εἶναι δυνατόν ὁ ἄνθρωπος ὁ ἔχων τέλος καὶ ἀρχὴν νὰ προσάγῃ πρὸς τὸν Θεὸν ἱκανοποίησιν ἀξίας καὶ τιμῆς ἀπείρου; — Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ἦτο κατεδικασμένος· ζῆν ἐλπίδος εἰς ἀπώλειαν. Ἡ δυστυχία αὕτη ἦτο ἀνυπολόγιστος. — Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ ἐξεγείρονται. Ὁ Θεὸς θέλει νὰ διαλλάξῃ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν. — Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀθλιότητος τοῦ ἀνθρώπου προσφέρει ἑαυτὸν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ λέγει πρὸς αὐτόν. Ἰδοὺ ἐγὼ θέλω σῶσαι τὸ ἀμαρτωλὸν ἄνθρωπον. Θὰ ἀναγεννησῶ καὶ πάλιν τὴν χάριν μου ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ἵνα ἐπαγαγάω αὐτὸν εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοσοῦτον τὸν ἄνθρωπον, ὥστε ἵν' ἀνακτήσῃ αὐτὸν ἐδωκεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν ἴδιον Υἱὸν τὸν μονογενῆ. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγένετο Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἐγεννήθη ἀνετράφη, ἔζησεν, ἐδίδασκεν ὁμίλων καὶ πράττων, ἐσταυρώθη καὶ ἀποβίων ἀνέστη, ἵνα δείξῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ὁδὸν, ἣτις ἄγει εἰς τὴν ἀνάστασιν, εἰς ζωὴν αἰώνιον. Οὕτως ἐγένετο Σωτὴρ.

Θεὸς ὢν ἀγάπης, γινώσκει ὅτι δὲν δύναται νὰ πρᾶνθῃ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, οὕτε νὰ κατορθωθῇ ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῶν βαρῶν καὶ τῆς τιμωρίας, ὧν εἶναι ἄξιος οὗτος, εἰ μὴ φέρῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ταῦτα πάντα. Φέρει λοιπὸν καὶ ὑφίσταται ταῦτα πάντα. — Δι' αὐτὸ ταπεινῶνται μέχρι τοῦ σπηλαίου καὶ τῆς φάτνης, εἰσέρχεται ἐργάτης εἰς ἐργαστήριον τέκτονος, περιέρχεται ἐπὶ ἐστὶν τρία μὴ ἔχων στέγην ἀναπαύσεως, καὶ πεινᾷ καὶ δίδωκεται, καὶ συκοφαντεῖται, καὶ κατακρίνεται, καὶ εὐεργετῇ καὶ σχεδὸν λιθάζεται. φιλεῖ καὶ προδίδεται, συλλαμβάνεται καὶ θεραπεύει, σταυροῦται καὶ συγχωρεῖ, ἵνα δείξῃ ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις πῶς πρέπει νὰ φέρωμεν τὰ βάρη τῆς ζωῆς, καὶ πῶς δεόν νὰ φερόμεθα πρὸς τὰς κυκλοῦσας ἡμᾶς περιστάσεις αὐτῆς.

Οὕτως ἐπράυει τὴν ὁργὴν τοῦ Θεοῦ, ἱκανοποίησε τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ἔσωσε τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ ἦδη ὁ ἄνθρωπος ὥπλισμένος ἐκ τῆς ιδέας ταύτης τοῦ πάθους τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπέστη σαρκί, διδάσκειται καὶ μορφοῦται. Βλέπων ὅτι ὁ Θεὸς μισεῖ τὴν ἀμαρτίαν τοσοῦτον, ὥστε ἵνα καταστρέψῃ τὸ κράτος αὐτῆς, ἔδωκε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ, ἀποφύγει ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν εἰς αὐτὸν τὴν ἀμαρτίαν, ἵνα μὴ διεγείρῃ καθ' ἑαυτὸν τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀποστροφήν τοῦ Θεοῦ. Καὶ μελετῶν ὅλον τὸ μυστήριον ἐκείνου τῆς θείας ἐνσαρκώσεως καὶ σταυρώσεως συναισθάνεται τὸ μέγεθος τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, ἀγαπᾷ τὰς θλίψεις καὶ στενοχωρίας τῆς ζωῆς, αἵτινες ἱκανοποιεῖ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, καὶ διακαίεται ὑπὸ τοῦ θείου πυρὸς τῆς ἀγάπης, ἣτις ὁσμήρει πυρὶ φλογεστέρῳ διαθερμαίνει πάντα αὐτοῦ τὰ αἰσθητά καὶ συναίσθημα.

Καὶ ἐνθυμούμενος ὁ χριστιανὸς τὸ πάθος τοῦ Σωτῆρος, θεωρῶν τὸν σταυρὸν, διδάσκεται τίς εἶναι αὐτός, τίς ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ἀντὶ τίνος ἐξηγοράσθη αὕτη ἐκ τῆς ἀμαρτίας, ὅτι ἐξηγοράσθη ἀντὶ τῆς μέχρις ἡμῶν συγκαταβά-

σεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀντὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ, τῶν θλίψεων αὐτοῦ, τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τοῦ θανάτου αὐτοῦ. — Ἀπὸ τῆς πάντων ταῦτα ἵνα ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐξαγορασθῇ, ἐλευθερωθῇ, σωθῇ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ αἰωνίου.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁρίζει ὁ Σωτὴρ ἡμῶν παρὲς σκεν ἡμῖν διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ καὶ τοῦ πάθους. Ἰδοὺ πῶς ἠθέλησε νὰ γείνη Σωτὴρ ἡμῶν. Φωτίζων τὴν διάνοιαν ἡμῶν, ἐνισχύων τὴν θέλησιν ἡμῶν, ἐξαγνίζων τὴν ψυχὴν ἡμῶν, καὶ διὰ τῶν θλίψεων αὐτοῦ ἀπαλλάσσων ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἀπηνεστέρων βαρῶν, ἀπηνῶν κατὰ τὸν ἔντασιν καὶ διάκρισιν αὐτῶν καὶ ἀνοίγων ἡμῖν τὰς πύλας τοῦ παραδείσου, ἐνθα ἡ δόξα καὶ ἡ εὐδαιμονία ἡ αἰώνιος.

Ναὶ! Ὁ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὑψωμένος ἡμέτερος Σωτὴρ προκαλεῖ τὰ βλέμματα ἡμῶν πρὸς αὐτόν. Θελεῖ, ἵνα οἱ λόγοι καὶ ὁ βίος αὐτοῦ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῶν λόγων καὶ τοῦ βίου ἡμῶν. Θελεῖ ἵνα ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ πληρωθῇ. Θελεῖ ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ. Ἀναπτύσσων εἰς ἡμᾶς τὴν ιδέαν τοῦ καθήκοντος, καθίστησιν εἰς ἡμᾶς εὐχερῆ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ, καὶ ὑφίσταμενος μετὰ θάρρους ἀλλὰ καὶ μετ' ἀγάπης πᾶσας τὰς πικρίας, ἃς προσπορίζεται τῷ ἐργαζομένῳ τὸ καθήκον ἢ τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσις, ἐξοικειοῖ ἡμᾶς εἰς τὴν ιδέαν τῶν θλίψεων καὶ στενοχωριῶν καὶ ἐξασφαλίζει ἡμῖν διὰ τούτων μέλλον εὐδαιμον, ἐνθαυρνέει ἡμᾶς ἐν τῷ ἀγῶνι, καὶ προπαρασκευάζει ἡμῖν τὴν ἀντίστασιν εἰς ζωὴν ἀλήτου μακαριότητος.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ

17

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΤΡΙΚΚΗΣ

Ἡ γένος ταλαίπωρον. Ἐκατὸν πενήντα χεῖμων ἂν χιόνες ὁ ἔθαρνον ἐπισφενδύσαι ἐπὶ τῆς βράχεις σου, ἑκατὸν πενήντα ἔτη δουλείας ἐπλάκωσαν ὡς μαθρα βαρὰ ὀμβροσφά σννεγα τὸν γαλατὸν οὐρανὸν σου. Ἐλλὰς μου, πατρίς μου ἐγγενής· καὶ ἐν τῷ μαρτυρίῳ ὁ ὀφθαλμὸς σου, τῆς ψυχῆς σου κάτοπιον, ὅπως τῶν μεγαλομαρτύρων, δὲν ἠθολώθῃ ἐξ ἀποθαρρύνσεως. Ἀνταλαμπὰς κατὰ χρόνον διαστήματα ἐξέμπευε φωτὸς ἀόριστος· κατὰ χρόνον διαστήματα ἦκουες καὶ ὑπὸ τὴν πλάκα τῆς δουλείας τὸ οὐλίσμα τὸ ἐρετρίον εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεπήδας εἰς τὴν ζωὴν, ἀνάγει. Ἀγγελοὶ τῆς Ἐλευθερίας προσεπάθον νὰ κολύσωσι τὸν βαρὺν τοῦ τάφου σου λίθον. Ἀπὸ τοῦ Κορκοδείλου Κλαδῷ μέχρι τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἰψηλάντου τοῦ βίου σου τοῦ ἐλευθέρου οὗτοι οἱ κήρυκες δὲν ἐπέλειπον, κλέφται, καταδρομεῖς ἐν θαλάσῃ, διδάσκαλοι τοῦ γένους, ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ μας, καὶ περ Θεοὶ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ταπεινότητος.

Εἰς τὰς ἀπαστραπτούσας ἐκ λαμπηδόνος ἀνεπείρου δόξης αἰθούσας τοῦ ἐθνικοῦ πανθίου τόπον διὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Διονυσίου, μητροπολίτου Τρίκκης, ἐνὸς τῶν κηρύκων τούτων τῆς ἐλευθερίας, πολεμιστοῦ καὶ μάρτυρος.

Ὁ τριποβλὸς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως ὁ εἰς θεολογικὴν καὶ ἑλληνικὴν παιδείαν πεπαιδευμένος πλανᾷται ἔξω τῶν Τρικκῶν παρὰ τὰς ἄρχας τοῦ Αἰθαίου καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ μετὰ τὸν ὥρειον πόγων, μετὰ τὴν βαθεῖαν κόμην καὶ τὴν ἀνδρείαν ἔκφρασιν τῆς μορφῆς κλίνει ἐπὶ τοῦ στήθους ὑπὸ τὰ βαθεῖα βουλεύματα τῆς φιλοσόφου διατοίας του. Μετὰ μικρὸν τὰ πόδια τοῦ ἀποστόλου τῶν ἰδεῶν τὰ ἀφθάρτα ὑποδεθείς, πῆραν φέρων εἰς τὸν ὄμιον καὶ πλόσσαν, ὅπως ἔχουσιν ζωῆς, ἀνδραμεν ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνων πλευρῶν τῆς Πιρδου. Κηρύσσει εἰς ποιμένας καὶ ἀγρότας τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν τιμὴν ὁ ἔνθους· καὶ εἰς τὴν γῶνιν αὐτοῦ σπιδάσσονται τὰ σώματα αὐτῶν οἱ ἀγέρωχα ὡς τῶν ὑπερυψηλῶν ὀρέων αὐτῶν αἱ ἐλάται.

Τὴν ποιμαστικὴν φάβδον εἰς λόγῃν πολεμιστοῦ μετέβαλεν· οἱ πολῦτοιμοὶ τῆς μέτρας καὶ τοῦ ἐγκολπίου λίθοι μετὰ πόλεμον ὅπλα αὐ-

τηλἀλῃσαν· τὴν μητροπολιτικὴν θρόνον εἰς ἱππον πολεμιστήριον μετέπλυνεν ὁ μεγαλόφρων καὶ τὴν ἐκ χρυσοῦ, μετάξης καὶ λίθων τιμίων κατάκοσμον ἀρχιερατικὴν στολὴν ὡς σημεῖον ἀνεπέτασε τιμῶν τῆς τοῦ γένους ἀπελευθέρωσης ὁ φιλοκλινδόνος Ἑλληνας.

Κατακτητὴς τῆς κάτω Ἠπείρου, τῶν Ἰωναντων πορθητῆς ἡγετῆς ὁ νικητὴς τῆς ιδέας εἰς σύρραξιν ἐλθὼν μετ' ὀλίγους καὶ ἀόλους πρὸς τὰς ἀκατοσχεύτους ἱλας τῶν Σιπαχλίδων καὶ τὰς βαρείας τῶν Γεμιστῶν γάλαγγας ὁ ἀτρόμητος.

Διωκόμενος ἔμεινε τὴν ψυχὴν ἀδόξωτος ἀπτόητος πρὸ τῶν φρικωδῶν βασάνων, ζορταρὸς θηριωδῶς ἐκδερόμενος, δὲν κατεβλήθη· ἀλλ' εἶχε τὴν ψυχὴν λάμπουσιν ἐκ χαρᾶς καὶ ἐν μίῳ τῶν ἀγρίων μαρτυρίων ὁ ὑψηλόφρων ἱερεὺς, ὁ στρατιώτης ὁ καρτερόφρων, ὁ ἐθνομάρτυς ὁ σπῆρας, καὶ ἂν οἱ Τοῦρκοι πρὸς θῆριν δι' ἀχρῶν παρεγέμναν τὸ δέρμα του.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΜΑΣ

* *

Ἡ κακὴ μεταχείρισις τοῦ χρήματος.

Εἰς μερικῶν ἐργατικῶν παρατηρεῖται κατὰ τι πολὺ παρὰ τὸν κανὸν, καὶ ἀνεξήγητον εἰς φρόνιμον ἄνθρωπον. Περνοῦν ὀλόκληροι ἐβδομάδες, διὰ νὰ μὴ εἰπωμεν καὶ ποτε καὶ μῆνες, ποῦ δὲν τοὺς εὐνοοῦν αἱ περιστάσεις καὶ δὲν εὐρίσκουν ἐργασίαν. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα πῶς ἐξοικονομοῦν τὰ ἐξόδα τὰ δικά των καὶ τῆς οἰκογενείας των καὶ τὸ πόσον δυσκολίαν καὶ μετὰ πόσας ὑποχρεώσεις βγάζουν καὶ τὸ καθημερινὸν των μόνον ψωμὶ ὁ Θεὸς μόνος καὶ αὐτοὶ τὸ γνωρίζουν. Μάλιστα τῶρα ποῦ οἱ χρόνοι τῆς ἀγορᾶς εἶναι δύσκολοι, περισσότεροι εἶναι αὐτοὶ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τακτικὰ δουλεύουν. Ἀλλὰ τέλος, δίδει ὁ Θεὸς καὶ περὶ αὐτῆς ἡ δύσκολος περίστασις καὶ λίγο πολὺ ἀρχίζει κανεὶς μίαν τακτικὴν ἐργασίαν. Ποῖα τῶρα πρέπει νὰ εἶναι ἡ σκέψις του καὶ ὁ συλλογισμὸς του; Βέβαια τὸ πῶς νὰ ἐκχωρηθῇ, ἂν ἔκαμε χρεὶν, καὶ κατόπιν νὰ περισσεύσῃ καὶ μερικὰ διὰ τὰ ἀνέλπιστα, διότι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τίποτε δὲν εἶναι βέβαιον καὶ σταθερὸν. Τὸ πρῶτον μὲς τὸ ἐπιβάλλει ἡ τιμιότης, τὸ δεύτερον τὸ δυστυχισμένον παρελθὸν μας, καὶ τὰ δύο δὲ μετὰ τὸ συμφέρον μας, τὸ ἀληθινὸν συμφέρον. Οὕτε δικαίον εἶναι οὕτε τίμιον νὰ ἀρνήται κανεὶς τὸ χρεὸς του εἰς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐλυπήθη ἄλλοτε καὶ τοῦ ἐφάνη χρήσιμος ὅπως ἤμπορούσεν, ἀλλ' οὕτε καὶ φρόνιμον εἶναι τὸ νὰ μὴ διδάσκειται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ προηγούμενά του παθήματα. Τὰ παθήματα μαθήματα, λέγει μία κοινὴ παροιμία. Καὶ μοιταῦτα ὀλίγοι δὲν εἶναι ἐκείνοι ποῦ πολιτεύονται κατ' ἄλλον τρόπον. Ἀφίνουμεν τοὺς κακίους χρεοφειλέτας, διότι αὐτοὺς ποτε κανεὶς δὲν θὰ δικαιώσῃ. Ἀφίνουμεν καὶ τοὺς ἄλλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν δικαιοσύνην εἰς κοπιᾶζουν καὶ τυραννοῦνται παραδίδονται τακτικὰ εἰς πολλὰς ἄλλας κακίας καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν μέθην· δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχουν λέξεις κατάλληλοι διὰ νὰ τοὺς κακοχαρκτηρίσωμεν. Ἐδῶ πρόκειται περὶ ἄλλων, περὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἰς τι πένουν ἀσυλλόγηστα σκορποῦν καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἐξοδεύουν χωρὶς νὰ σκεφθῶν τὸ μέλλον των, χωρὶς ποτε νὰ συλλογισθῶν ὅτι χίλια δύο αἶτια, ἐκθένεται, κακολογίαι, ἐλάττωσις τοῦ κέρδους, γεροντάματα καὶ τόσα ἄλλα αἶτια ἤμπορουν νὰ τοὺς φέρουν εἰς ὅτι καλὴν κατὰστασιν οἰκονομικὴν. Τότε τί θὰ κάμουν; Ἡ φιλανθρωπία τῶν ἀνθρώπων ἔστις νοσοκομεία καὶ ἄλλα φιλικὴ καὶ καταστροφικά, ὅπου ἡμπορεῖ κανεὶς προσωρινῶς νὰ καταφύγῃ καὶ νὰ εὕρῃ τὴν θεοραπίαν τῶν δεινῶν του. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι παντοτε-

νόν, οὕτε καὶ γενικόν. Εἰς τοιαύτην περίστασιν τί θὰ γείνη ἡ οἰκογένεια ἐνὸς τοιούτου δυστυχῆς ἀνθρώπου, θὰ ἀποδειχθῇ τότε πῶς αὐτὸς ἀνέξιος νὰ κυβερνήσῃ τὸν ἑαυτὸν του ἑπὶ τοῦ λαίμου του καὶ ἄλλους. Ἡ δυστυχία καὶ ἡ κακομοιρία θὰ βασιλεύσῃ εἰς τὸν οἶκον ἐκείνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τίποτε ἀγαθὸν δὲν θὰ ἤμπορῃ κανεὶς νὰ περιμένῃ. Ἰδοὺ εἰς ποῖα κακὰ φέρεται ἡ σπατάλη τοῦ καθημερινοῦ κέρδους. Ἀλλοτε θὰ γίνῃ λόγος καὶ διὰ τὰ κακὰ τῆς σπατάλης τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας.

* *

Ἡ ἐργασία καὶ τὸ κέρδος αὐτῆς.

Κάθε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται, ἔχει δικαίωμα καὶ νὰ ζητῇ ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας του. Κατὰ τὸν κόπον, ποῦ θὰ κοπιᾷ κανεὶς, θὰ πάρῃ καὶ ἀνάλογον πληρωμὴν βέβαια διόλου πρέπει δὲν εἶναι ἐκείνος ὁ ὁποῖος ἐργάζεται πέντε ὥρας τὴν ἡμέραν νὰ ζητῇ νὰ πάρῃ τόσον ἡμερομίσθιον, ὅσον καὶ ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται δέκα ὥρας. Ἀλλὰ τὰς περισσοτέρας φορές δὲν φθάνει μόνον ὁ κόπος. Ὁ τεχνίτης πρέπει νὰ ἔχῃ σκεπὴν καὶ προσοχὴν εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ναί, ἐκείνος, ποῦ ἔχει ἀνάγκην τῆς ἐργασίας ἐνός, πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὴν προθυμίαν τῆς πληρωμῆς αὐτοῦ· ἀλλὰ δὲν θὰ πῇ μ' αὐτὸ πῶς εἶναι ἀδιάφορον τί εἶδους ἐργασία θὰ γίνῃ. Ὑπάρχουν ἐργάται, οἱ ὁποῖοι ἀκατάπαυστα ἐργάζονται καὶ ὅμως δὲν κοτορβάνουν τὴν ἐργασίαν των νὰ τὴν κάμουν καλὴν καὶ στερεάν· κανεὶς δὲν τὴν ἤρασε ἢ καὶ ὀλίγοι εἶναι ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι πῶς καὶ ἀναθήσαν ἀπὸ αὐτὴν τὸ σπουδαιότερον δὲ πάντων ὁ ἄνθρωπος, διὰ λογαριασμὸν τοῦ ὁποῖου εἰργάσθησαν, εἶναι ὑπερρωμένους ὑστερὰ ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν νὰ προσκαλέσῃ ἄλλους καὶ νὰ ἀναθήσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἰδίαν ἐργασίαν, διότι οἱ πρῶτοι ἀπέτυχαν· καὶ τῶρα μετὰ τὴν ἰδίαν ἐργασίαν μένει εὐχαριστημένος. Εἶναι δίκαιον, εἶναι λογικόν, οἱ πρῶτοι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἰργάσθησαν μετὰ πολλὴν ἐπιμέλειαν νὰ ζητοῦν νὰ πᾶν τὴν ἰδίαν ἀμοιβὴν μετὰ τοὺς δευτέρους ἐργάτας; Τὸ κέρδος ὅλοι τὸ θέλομεν, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ τὸ ζητῶμεν μετὰ τὴν ἀξίαν μας. Καὶ ὁ μάλιστα ἐργάζεται δέκα ὥρας καὶ ὁ μαθητὴς ἄλλας τόσας. Γιατί ὅμως ἡ πληρωμὴ τοῦ καθενὸς εἶναι διαφορετικὴ; διότι πάντοτε δὲν ἔχει τόσην πολλὴν σημασίαν ὁ κόπος, ὅσην ἡ ἀξία τοῦ ἐργάτου. Ποῖον λοιπὸν εἶναι τὸ συμφέρον μας; ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς φέρῃ περισσότερα κέρδη; Ἡ ἐπιμέλεια εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἡ σκέψις πῶς νὰ γίνωμεν καλλίτεροι ἀπὸ ὅτι εἴμεθα. Ὁ ἐργατικὸς ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι υπερήφανος εἰς τὸ ἐπάγγελμα του. Νὰ μὴ καταδεχθῇ ποτε τοῦ νὰ τὸν κατηγόρησιν κανεὶς ἐπὶ αὐτὸ τὸ σημεῖον χρειάζεται ἐμπρὸς ἀπὸ ὅλα νὰ ἔχῃ σωστὴν ιδέαν τῆς ἀξίας του, χρειάζεται νὰ μὴ ἀναλαμβάνῃ νὰ κάμῃ τι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών του. Πρέπει νὰ εἶναι περίεργος εἰς τὰ καλὰ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὰ μιμῆται. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μόνον θὰ προαχθῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ποτε δὲν θὰ πεινάσῃ. Ἀλλῶς, ὁ ἑνας θὰ γελασθῇ, ὁ ἄλλος θὰ ἀπατηθῇ καὶ κατόπιν κανεὶς δὲν θὰ θέλῃ καὶ δὲν θὰ προτιμᾷ τὸν τοιοῦτον ἐργάτην. Θὰ βγῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὡς ἀναξίου καὶ ἀνικάνου καὶ ἀλλοίμονον τότε εἰς αὐτόν. Ἐδῶ θὰ εὕρῃ τὴν ἐπαρμένην του τὸ σφῶν ἐκεῖνο λογίον τοῦ λαοῦ μας «Κάλλιον νὰ βγῇ τὸ μάτι σου παρὰ τὸ ὄνομά σου».

